

Димчо Дебелянов

1910

С душа от смътен страх обзета
стоим пред твоите врати –
о, деветстотин и десета,
кажи, какво ни носиш ти?

На наште родни небосклони
какъв ти блясък ще дадеш? –
На царя нови ли корони
от кръв и пот ще изплетеш?

На Такев – фокуси ли нови,
а на Малинов – сън блажен?
И ти ли в златен съд отрови
ще ни поднасяш всеки ден!

През теб Иванчо ли ще склучи
в далечно Немско заем нов,
а Ляпчев ритник ще получи
за своята пламенна любов?

През тебе пак ли ще се сбират
витии смели цял рояк
да мислят средства, да прибират
на Пижа сетния петак?

О виж, три сорта либерали
и народняци чакат ред –
към тях, печални, изгладняли,
не ще ли он да свърне глед?

На „Дневник“ носиш ли машини –
ил машинации – на „Час“,
на „Реч“, на „Ден“ – богати мини,
на „Поща“ – вятър от Парнас?

А „Сбирка“ с брани-неотбрани
все жълт байрак ли ще държи?
А Вазов пак ли ще ни храни
с патриотически лъжи?

Не ще ли Пенчо крак да метне

върху Пегаса, в пот облян,
и да зацвърка „неприветно“
за някой „сън“ и „виден блян“?

Стоянчо тъй ли ще се носи
все горд, от труд несъкрушен,
и ще изпълня с людокоси
колоните на вестник „Ден“?

И ние тъй ли ще живеем
кат сянка в есенна мъгла
и в суха жажда ще копнеем
за нови родни светила?

Пред тебе в таз земя проклета
жив огън ще ли затрепти,
о, деветстотин и десета,
кажи, не носиш ли го ти?!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6204>]